

2023'E DOĞRU TÜRKiYE'DE GENÇLiğİN SORUNLARI VE POLİTİKA ÖNERİLERİ

POLİTİKA NOTU
EYLÜL 2022

Arayüz
Kampanyası

**FRIEDRICH
EBERT
STIFTUNG**

2023'e Doğru Türkiye'de Gençliğin Sorunları ve Politika Önerileri

Yazan

Alphan Telek

Arayüz Kampanyası bu çalışmanın hazırlanmasındaki katkılarından dolayı Friedrich-Ebert-Stiftung Vakfı Türkiye Temsilciliđi'ne teşekkür eder.
turkey.fes.de

Bu çalışmada ifade edilen görüşler yazara aittir. Friedrich-Ebert-Stiftung Vakfı'nın kurumsal görüşleri ile kısmen veya tamamen örtüşmeyebilir.

2023'e Doğru Türkiye'de Gençliğin Sorunları ve Politika Önerileri

Gençlik, gençliğin sorunları ve gençlerin sorunlarına yönelik taleplerin yüksek sesle dile getirilmesi Türkiye'de son yıllarda giderek daha fazla yer kaplayan bir olgu haline geldi. Gençliğin sorunları son 10 yılda Türkiye'nin sosyal, ekonomik ve özellikle de siyasi gündeminde artan bir etkiye ve görünüme sahip oldu. Doğal olarak bunun sosyo-ekonomik ve siyasi nedenleri var. Sosyal nedenlere bakacak olduğumuzda, Türkiye'de eğitilmiş genç nüfusun 1980'den bu yana artıyor olması başat sebeplerden biri. Türkiye'deki üniversiteli ve üniversite mezunu sayısının artması gençlerin beklentilerini artırdığı gibi bu beklentilere uygun bir yaşamın gerekliliği ve görünümü giderek güçlendi.

Eğitimde kazanılan beceri ve kültürel/sosyal sermaye çeşitleri doğal olarak gençlerin bunları uygulamak istemesiyle sonuçlandı. Türkiye'nin siyasi sistemi ile rejim ilişkileri ve bu ikisinin şekillendirdiği ekonomik iklim gençlerin beklenti ve aksiyonlarıyla uyumlu gittiği ya da birbirlerini çok rahatsız etmedikleri müddetçe gençlik siyasal bir sorundan ziyade teknik bir mesele olarak sosyal bilimlerde kıyıda köşede kalmış bir akademik konu başlığı olarak kaldı.

Ancak son 10 yılda Türkiye'nin siyasal sistemi ve rejim ilişkileri demokrasiden uzaklaştıkça ve dahası bu siyasal iklimin şekillendirdiği ekonomide işler kötü gittikçe, gençlerin beklentileri bir sorun haline aldı. Siyasal sistemin 2017 yılında değişmesi ile birlikte (Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi) sadece metropollerde değil aynı zamanda metropol harici küçük, orta ve büyük sayılabilecek şehir ve yerleşim yerlerinde gençler, sorunlarını çözdürebilecekleri (siyasal kültürde de yerini bulan bir söylemle işlerini hallettirebilecekleri!) mekanizmaların dağılmasına şahit oldular.

Yeni Hükümet Sistemi gücü tekeline aldıkça, 2000'li yıllara damgasını vuran "iktidarın sorun çözebilme" ve "iş yaratabilme" mekanizma ve potansiyeli giderek zayıfladı. Bu durum ise gençliğin beklentilerinin çözülmesi bir yana mevcut sorunların üstüne yeni sorunlar eklenmesine ve eski sorunların da yenilerle birlikte derinleşmesine neden oldu. Tam bu noktada gençliğin kendisinin Türkiye'de giderek siyasallaşma potansiyeli olan bir sorun haline gelmeye başladığını gözlemledik. Ancak 2017 sonu itibarıyla gençlik ve gençlerin sorunları Türkiye'de halen siyasette ağırlıkla seslendirilen bir siyasal sorun değildi. Bunun bir sorun olarak devreye

girmesi ve gençliğin giderek kendi kimliğinin toplumun kalanından farklı olduğunu hissetmeye başlaması ve hatta bilfiil kendi sorunlarından siyasetçileri, siyasal partileri ya da iktidarın kendisini sorumlu tutmaya başlaması ekonominin de giderek kötüleştiği 2018 sonrasında gerçekleşti.

Ekonomik planda yaşanan Türk lirasının değersizleşmesi, enflasyonun kontrol edilemez yükselişi, istihdam verilerinin düşmesi ve mevcut istihdamın giderek güvencesiz hale gelmesi ve hayat pahalılığı gibi unsurlar Türkiye’de gençlerin hem eğitimden hem küreselleşmenin getirdiği teknolojik fırsatların yarattığı beklentilerle taban tabana zıt bir dünya sundu. Türkiye’de özellikle sosyal medya platformlarında 2018 sonrasında sıkça rastlanan hayaller & gerçekler etiketiyle yapılan paylaşımlar gençlerin beklentileri ile karşılaştıkları hayat arasındaki çatışmayı çok net biçimde göstermekte. Gençlerin büyük bir kesimi yukarıda sayılan ekonomik tablo ile buna neden olduğunu düşündükleri siyasi sistem arasında giderek daha fazla neden sonuç ilişkisi kurmaya ve dolayısıyla siyasetle ister istemez bir karşıtlık ilişkisi kurmaya başladı. Bu karşıtlık ilişkisi zaman içinde sorunların çözümsüzlüğü ve derinleşmesiyle giderek siyasal nitelik kazandı.

Bu tabloyu giderek tamamlayan üçüncü bir unsur ise siyasetin kendisi oldu. 2019 belediye seçimlerinde dillendirilmeye başlanan “gençlik ve sandık ilişkisi” ile gençlerin siyasal bir yaptırım gücünün de olduğu anlaşıldı. Anket şirketlerinin yaptığı hesaplamalara göre, Türkiye’nin kader seçimi olarak adlandırılan 2023 Haziran seçimlerinde yaşları 18 ile 22 arasında değişecek yaklaşık 6 milyon yeni kayıtlı seçmenin ilk defa oy kullanacağı hesaplanıyor. Bu sayı siyasi partiler arasında mevcut siyasi dengeyi değiştirebilecek önemli bir oy rezervi olarak görüldüğünden gençlere yönelik rapor, not, analiz, söylem ve politikalara ağırlık verilmeye başlandı.

Doğal olarak, gençlerin sandıktaki gücü onların sosyal ve siyasal plandaki koz gücünü artırmaya başladı. Bu durumun hem makro siyasette hem de sokakta seslendiriliyor olmasıyla gençler sorunlarının giderek siyasal bir yönü olduğunu ve dahası kendilerinin taleplerinin Türkiye’nin geleceğiyle ilgili talepler olduğunu anlamaya başladılar. Bu yukarıda bahsedilen süreç yaklaşık 10 yılda gerçekleşti ve bu süreç içerisinde gençlerin beklentilerinin oluşmasından, bu beklentileri karşılayamayan ve içeremeyen bir siyasal sisteme, oradan da siyasi partiler üzerindeki sandık gücünü keşfeden gençlere doğru siyasallaşan bir çizgi görüyoruz. Ancak bu siyasallaşma

henüz bir parti bünyesinde kurumsallaşmış değil. Gençlik o yüzden bugün Türkiye’de mevcut haliyle siyasal bir sorun halini almış ve bu konuda çözümler üretecek siyasal temsilcilerini beklemektedir. Bu konuyla ilgili önerilere geçmeden önce Türkiye’de gençliğin temel olarak hangi gruplardan oluştuğu ve bu grupların ortaklaşan dertleri tartışılacaktır. Daha sonra bu konuyla ilgili nasıl bir gençlik politikası stratejisi izlenmeli önerilerinde bulunulacaktır.

Gençliğin sorunları ve beklentileri neler?

Gençlik kavramı kolaylıkla kullanılsa da kendi bünyesinde pek çok farklı kimliği ve toplumsal bileşeni barındırıyor. Dolayısıyla, gençlik yaş dilimi üzerinden ifade edildiğinde homojen ama içerdiği unsurlar bakımından son derece heterojen bir çatı kimlik olarak ortaya çıkıyor. Gençliğin ne zaman başlayıp bittiğiyle ilgili üzerinde uzlaşmış evrensel bir kriter yok.^[7] Ancak yine de heterojen grupların ve bu akışkanlığın ortaklaşan sorunları ve beklentileri bulunuyor. Türkiye’de gençliğin siyasallaşması ise içerdiği farklı kimliklerin talepleriyle ve bunları öne çıkarmasıyla değil diğer alt gruplarla kurduğu ortaklık üzerinden gerçekleşiyor. Her grubun en büyük avantajı bu durumda çatı kimlik olarak gençlik altında birleşmesi ve bu çatının sahip olduğu sandık ve siyasal yaptırım gücüdür.

Türkiye’de bu heterojen gruplar arasında ilk olarak akla gelen ve kamuoyu nezdinde de dikkat çekebilmiş olan ve sosyo-ekonomik sınıflandırmaya uygun olarak başlıcaları şunlardır: Ne eğitimde ne istihdamda yer alan gençler, genç işsizler, çalışan yoksullar. Ancak bir de yine kamuoyu nezdinde dikkat çekmeyi başarmış ama sosyo-ekonomik ya da mesleki statüsüyle değil de siyasi yelpazedeki yerleri itibariyle ağırlık oluşturan gruplar var. Muhafazakâr gençler, milliyetçi gençler, Atatürkçü gençler gibi. Tabii bir de toplumsal cinsiyet yönüyle anılan gruplar bulunmakta: Genç kadınlar lgbt-i gençler gibi. Siyasi ya da toplumsal cinsiyet kimlikleri yönüyle öne çıkan gruplar ve siyaset arasındaki temas daha zayıfken, ekonomik talepleri ile siyasi sistem arasında bağ kuran genç gruplarının siyasette gençlik algılanışı üzerinde daha büyük etkisi olduğunu görüyoruz. Siyasetçiler, gençliğe ya da gençlere referans verirken özel bir kimlik grubunu ya da siyasi görüşe sahip olanları değil daha çok bütün bu grupları ortak kesen yoksulluk, güvencesizlik, geleceksizlik gibi sosyo-ekonomik temalar üzerinden yol alıyorlar. Türkiye’de siyasal bir kavram ve sorun olarak gençliğe en büyük güç ise bu noktadan geliyor. Dolayısıyla politik

strateji ve politika önlemleri geliştirirken bu bilginin önemli olduğu gözden kaçırılmamalı.

Tüm bu sosyo-ekonomik, siyasal ve toplumsal cinsiyet alt kırılımlarını ortak kesen iki temel eğilim bulunmakta. Bunlardan ilki yukarıda da belirtildiği üzere, Türkiye'deki siyasal sistem ve rejim ilişkilerinin 2017 ve sonrasında izlediği gidişat. Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi altında çerçevelendirilen yeni sistem gençlerin sorunlarını çözebilme kapasitesini ya da birinin onlar adına bunu yapabilmesi ihtimalini ortadan kaldırmış durumda.

Giderek otoriterleşen sistem altında, gençlerin en büyük sorunlarından biri gençlerin yeterince saygı görmediklerini düşünmeleridir. Hem sahada yapılan gözlemler hem de gençlerle ilgili yürütülen çalışmalar gençlerin işyerleri, lise, üniversite, aile ve siyaset dahil tüm bu mekân ve kurumlarda yeterli saygıyı görmediklerine işaret etmektedir.

Özellikle genç işsizler ve ne eğitimde ne istihdamda yer alan gençler arasında üniversitelerden aldıkları diplomaların bir işe yaramadığı algısı onlarda Richard Sennett'in deyimiyile bir "işe yaramazlık kâbusu" meydana getirmektedir. Bu ağır hissiyat karşısında çıkış arayan gençlerin en büyük umudu ise siyaset değil öncelikle aile kurumu ve yakın akrabalar olmaktadır. Ancak ekonomik krizin ağırlaşmasıyla aile kurumunun da gençlere verdiği destekte bir düşüş olduğu ya da olacağı tahmin edilebilir.

Gençlerin önemli bir kesimi kendilerine yeterli fırsat sunulmadığını da düşünmekte. Fırsat eşitsizliği sosyo-ekonomik kırılımlara göre değişse de özellikle daha yoksul gençler arasında fırsat meselesinin vurgulandığını gözlemliyoruz. Bu konuda bir önlem alınmazsa haksızlık ve adaletsizlik algısının toplum ve ulus olma ideallerine yara verdiği görülebilir.

Bir başka mesele ise siyasetçiler tarafından çokça dillendirilen kamu kadrolarında liyakat sorunsalı. Özellikle muhalefet partileri son yıllarda kamuya alımlardaki haksızlık ve adaletsizliklerden bahsetmekte hatta çoğu zaman yaşanan haksızlıkları belgeleriyle ortaya koymaktadır. Sosyal medya platformlarında infiale sebep olan bu olayların ardından, hiçbir hukuki soruşturma ve kovuşturmayla gidilmemesi, sorumlulara kamuoyunu teskin edici sahici bir cezai yaptırım uygulanmaması başta kamuoyu olmak üzere gençliğin büyük bir kısmında kapanmaz yaralara ve haksızlık duygusuna sebep olmaktadır.

Özellikle ekonomik kriz derinleşirken, özel sektörün güvencesizliği ve dahası buradaki istihdam olanaklarının giderek kısılması söz konusuysen, kamuda çalışmak gençler için dün olduğu gibi bugün de halen önemli bir istihdam ve güvence kaynağıdır. Ancak bu istihdam kapısının, yeni rejimin yarattığı ilişkiler neticesinde sadece Cumhuriyet İttifakı bileşenlerinin yakın ağlarına ayrılması ya da ya da bu algının toplumda hâkim olması kamuda istihdam ve güvence kapısını gençlere kapatmaktadır. Dahası 15 Temmuz Darbe Girişimi sonrasında çıkartılan KHK'lar ile atılan yüz binin üstündeki personelin ardından, kamusal istihdamda güvence de sorgulanmaktadır. Ayrıca kamusal istihdamda sadakat sorunsalı da en az liyakat sorunsalı kadar önemli hale gelmiştir. Devlette çalışmanın sadakatinin bir partiye, lidere mi yoksa devlet kurumunun kendisine mi olduğu tartışmalarının da ulusal dayanışma ve gençlik algısı üzerinde yaralayıcı etkileri bulunmaktadır.

Kamusal seçenek haricinde gençlerin özel sektöre yönelmesi ve burada iş bulabilirse çalışması durumunda ise çalışan yoksullar kavramının devreye girdiği görülmektedir. Var olan istihdamdaki ücretlilerin yarıya yakınının asgari ücretle çalışması,ⁱⁱⁱ tüm ücretlilerin yaklaşık yüzde 85'lik bir kesiminin ise asgari ücretten çok az yüksek ücret alıyor oluşu mevcut gelirin gençler başta olmak üzere çalışanlara yetmemesi durumunu getirmektedir. Dahası önlenemez hayat pahalılığı ile birleştiğinde özellikle gençler arasında karşımıza büyük bir çalışan yoksullar kitlesi çıkmaktadır. Ayrıca, üniversiteden yeni mezun olan gençler arasında rekabet giderek artarken, aynı oranda istihdam yaratılamaması, gençlerin iş piyasasında özellikle işe girecekleri firmalar nezdinde pazarlık payını azaltmaktadır. Bu durum gençlerin ilk iş tuzağı olarak adlandırabileceğimiz bir durumla karşılaşmasına neden olmaktadır. Mevcut rekabet ve ekonomik iklimde bir işe hemen yerleşmesi gerektiğini düşünen ve pazarlık payı az olan genç, iş piyasasındaki herhangi bir işi kolaylıkla kabul edebilmekte ama bu işi kabul etmesinin bedellerini ömrünün sonuna kadar yaşayabilmektedir.

Ayrıca işyerlerindeki hiyerarşik iş modellerinin gençler üzerinde büyük tesirleri bulunmaktadır. Piramidal bir yetki hiyerarşisinin bulunduğu noktada yeni işe başlayanların iş yerlerinde toplu bir şekilde hakkını arayamaması ve bunun karşısında tehdit ya da tacizlerle karşılaşması gençleri endişe ve korku ile dolu bir iş yaşamına itmektedir.

Bunların haricinde, gençlerin ortaklaşan dertlerinden bir diğeri de kendi yaşam tarzlarına iktidarın ya da bazı aile üyelerinin saygı duymaması

durumudur. Özellikle son dönemde giderek artan festival iptalleri ya da kamusal alanda gençlerin hayatlarına dışarıdan müdahale gençler özelinde saygısızlık olarak değerlendirilmektedir.

Sosyal, siyasi ve ekonomik olarak temel dertlerin bunlarla sınırlanamayacağı ve çok daha uzun ve derinleştirilmiş çalışmalarda dile getirilmesi gerektiği açıktır. Ancak sonuç olarak tüm bu dertler ve süreç, gençlerde hem bireysel hem de toplumsal olarak bir geleceksizlik hissiyatını körüklemiştir. Kendi bireysel kaderlerini ülkenin kaderinden ayrı görmeyen gençler o yüzden bugün fırsat verildiği anda yurtdışına ama özellikle gelişmiş batı ve kuzey ülkelerine göç etmeyi talep ya da hayal etmektedirler. Yeditepe Üniversitesi ve MAK araştırmanın 2020 yılında yaptığı araştırmaya göre yaşları 18-29 arasında değişen gençlerin yüzde 76'sı fırsatı olsa yurtdışına gitmeyi istediklerini belirtmiştir.^[iii]

Dahası bunu gerçekleştirenlerin sayısının da gün geçtikçe arttığını görmekteyiz. Mevcut ekonomik buhran ile gençlere siyasi çözüm yollarını kapatan bir sistem arasında sıkışan gençlerin, bu iklimden kaçmayı ilk hedef olarak koymasının son derece doğal olduğu düşünülebilir. Ancak tüm bu perspektife karşı, Türkiye siyasetinin ama özellikle de siyasal partilerin hem seçime giderken hem de seçim sonrasında inşa etmesi gereken bir politik program ve önlemler bütünü bulunduğunun altını çizmek gerekiyor. Bu yapılırsa hem seçim sürecinde hem de seçim sonrasında gençliğin Türkiye'de önemli kazanımları olabilecektir.

Politika Önerileri

Siyasal partilerin ilk olarak dikkat etmesi gereken unsur gençliğin sorunlarının temel olarak sosyo-ekonomik olduğunu anlamaktan geçiyor. Farklı kimlik gruplarına göre değişebilecek ve istikrarsız bir ana hattan ziyade gençliğin sorunları siyasal ve ekonomik güvencesizleşme (prekaryalaşma) temelinde değerlendirilmeli ve çözümler de buna uygun şekilde gelmelidir. Gençliğin sorunlarının ve çözümlerinin ekonomik politikalardan ve sosyal politikalardan ve hatta çalışma ilişkilerinden bağımsız olduğu düşünülmemeli. O yüzden, öncelikle siyasal partilerin çalışma, sosyal politika, ekonomi ve gençlikten sorumlu genel başkan yardımcıları arasında kurulması gereken komisyonlarda bu konunun gündeme getirilerek yapılacakların belirlenmesi gerekmektedir. Bu tür komisyonları gençlikten sorumlu siyasal temsilcilerin koordine etmesi ortaya çıkacak politikaların gençlik ağırlıklı olmasını sağlayacaktır. Siyasi

partilerin akıllı uygulamalar aracılığıyla kendi tabanlarına il/ilçe bazında seslenmesi ve gençlerle onların yereldeki problemlerini konuşabilecekleri haftalık toplantılar düzenlemesi gerekiyor. Burada hem çevrimiçi hem de yüz yüze iki sürecin işlenmesi gerekiyor. Online görüşme ve akıllı uygulamalar aracılığıyla yapılabilecek aksiyonlar toplumsal hacmi artırırken, yüz yüze yapılan görüşmeler istenilen derinleşmeyi sağlayacaktır.

Bu toplantılarda ilk olarak gençlerin dinlenmesi gerekmektedir. Dinlemenin de bir örgütlenme biçimi olduğu düşünülürse gençlerin problemlerini düzenli olarak aktarmaları ve bunun düzenli olarak izlenmesi gençlere bir kimliklenme şansı yaratacaktır. En önemli unsurlardan biri ise siyasal partiler nezdinde, bu işi yürütecek kadroların nitelikli ve gençlerle çalışmaya uygun kişiler arasından seçilmesi ya da eğitilmesidir.

Partilerin özellikle politika oluşturma süreçlerinde bu toplantılardan ve ortaya çıkan metinlerden faydalanması gerekmektedir.

Politika önerisi içeriği olaraksa ilk aşamada gençlerin toplumsal olarak güçlendirilmesine yönelik hamlelerin yapılması gerekmektedir. Bu ise yukarıda belirtildiği üzere sadece gençlikten sorumlu siyasi temsilcilerin değil aynı zamanda ekonomi, sosyal politika ve çalışma ilişkileri kapsamında sorumlu siyasilerin de rol alması gereken bir süreçtir.

Gençlerin güçlenmesi için çalışma ilişkileri mevzuatında çalışanı güçlendiren ve onun kurum içinde ses oluşturmaya yargısal olarak imkân tanıyan değişikliklerin yapılması gerekmektedir. Bu kuralı ihlal edenlere ise yüklü cezai yaptırımların uygulanması kuralının getirilmesi gerekmektedir.

Buna ek olarak, Türkiye ekonomi modelinin ve bileşenlerinin dijital dönüşüm trenini kaçırmayarak bu döneme uygun altyapı yatırımlarını süratle yapması ve yetişkin işgücünü kaçırmamak için şirketler ve çalışanlar nezdinde ücret & bonus teşvikinde bulunması gerekmektedir.

Türkiye'nin ayrıca gençlerin gücünü artırabilmesi adına belirlenen sektörlerde tam istihdam stratejisi izlemelidir. Tam istihdam stratejisi mevcut iş arayanlarla, iş piyasasındaki iş sayısını dengelemese de aradaki uçurumu devlet politikaları aracılığıyla minimize etme şansını doğuracaktır. Buradaki temel strateji çalışan yoksulluğunu engelleyebilmek için çalışanların özellikle genç çalışanların elini kuvvetlendirmekten geçmektedir.

Türkiye’de ayrıca bir vergi reform gerçekleştirilmesi ve bu vergi reformunda artan oranlı vergi dizaynının sağlanması, doğrudan vergi oranının dolaylı vergi oranından daha çok uygulanması ve bunlara ek olarak dönemlik servet ve rant vergilerinin uygulanması gerekmektedir. Bu noktada çalışanların vergi yükü azalacakken, yeni durumda elde edilecek vergi ile gençlerin yurt ve barınma sorunu için kaynak yaratılabilecektir. Buradan elde edilen gelir ayrıca dijital dönüşüm altyapısı için de kullanılabilir. Bu ise nitelikli iş gücü yetiştirilmesine yarayacak ve Türkiye’nin katma değeri yüksek ürün ihracı potansiyelini artırarak küresel rekabetteki elini güçlendirecektir.

Türkiye’nin bir an önce yurt sorununu çözmesi ve öğrenciler başta olmak üzere ihtiyaç sahiplerine uygun yurtlar inşa etmesi gerekmektedir. Üniversitelerin olduğu her şehirde yapılacak yurtlar için kaynak aktarılması ve 4 yıllık dönemde Türkiye’nin yurt sayısını ve yurtlardaki yatak sayısını kendi öğrenci hacmine uygun bir seviyeye çekmesi gerekmektedir.

18 yaşına gelmiş ve liseyi bitirmiş (üniversite eğitimine başlayınca ya da iş buluncaya kadar) ve ayrıca üniversiteyi bitiren gençlere (iş bulana kadar ve 18 aylık süreyle kısıtlanabilir) gelirine bakılmaksızın şartsız, temel gelir desteği bir hak olarak sunulmalıdır. Bu durum onların yalnız hissetmelerini engellediği gibi iş ararken ilk iş tuzağına düşmeden karar alabilmelerine imkân verecektir.

Gelişmiş ülkelerde gördüğümüz üzere, güvencesiz ve yoksul genç ve yaşlılara yönelik kira yardımı bir hak olarak sosyal politika öneri ve metinlerinde mutlaka yer almalıdır.

Üniversiteye hazırlanan, üniversitede okuyan ya da üniversiteden mezun olduktan sonra iş ya da yüksek lisans eğitimleri arayışında olan gençlerin ücretsiz çalışma alanlarına ihtiyacı bulunmaktadır. Onların bu ihtiyaçlara ulaşabilmesi için il/ilçe/semte düzeylerinde ücretsiz internet hizmetinin sağlandığı çalışma ve etüt merkezleri ve ayrıca kütüphaneler açılmalıdır.

Tüm bunların altyapısı olaraksa Türkiye’nin siyasal sisteminde demokratikleşme yönünde kuvvetli adımlar atılması, kurumların gücünün yeniden tesis edilmesi ve güçler ayrılığı ilkesine uygun olarak siyasi reformlar gerçekleştirilmelidir. Gençlerin hayat tarzına müdahaleyi sınırlayacak bir siyasi icra makamı ile bunun gerçekleşmesini sağlayacak nitelikli kadroların yetiştirilmesi (Yurtdışına kaybedilen gençlerin teşvikler

yoluyla geri gelmeleri ve mevcut sürece katılmaları yoluyla da bu kadroların bir kısmı sağlanabilir.) gerekmektedir.

Sonuç olarak, Türkiye’de gençliğin kendi yaşlılığı döneminde kendi ebeveynlerinki gibi ya da onlardan daha kötü bir güvencesizlik ve yoksullukla karşılaşmaması için siyasi partilere ve onların temsilcilerine büyük bir görev düşmektedir. Bunun sivil toplum kuruluşları, meslek odaları, ilgili düşünce kuruluşları ve devlet kurumları arasında teati edilmesi ve ortaya çıkacak politikaların ivedilikle uygulanması gerekmektedir.

Notlar

[i] <https://www.un.org/en/global-issues/youth>

[ii] <https://www.diken.com.tr/turkiyede-ucretlilerin-yariya-yakini-asgariye-calisiyor/>

[iii] <https://www.cumhuriyet.com.tr/haber/arastirmada-carpici-sonuc-gencler-turkiyeye-inancini-kaybediyor-1762964>

Alphan Telek, İstanbul Politik Araştırmalar Enstitüsü’nün (IstanPol) kurucularından biri olup halihazırda aynı kurumda Kalkınma Direktörü olarak görev yapmaktadır. Sciences Po Paris’te Centre de Recherches Internationales’de (CERI) araştırmalarına devam etmektedir. Artık Hepimiz Prekaryayız adlı bir kitabı olan Telek aynı zamanda Medyascope’da köşe yazıları kaleme almakta ve ulusal/uluslararası medya ve basına Türkiye siyaseti ile ilgili görüş vermektedir.

Gençlik için!

arayuzkampanyasi.org

arayuzkampanyasi.org

[arayuzkampanya](https://www.instagram.com/arayuzkampanya)

[Arayüz Kampanya](https://www.youtube.com/ArayüzKampanya)

[@arayuzkampanya](https://www.tiktok.com/@arayuzkampanya)

[@arayuzkampanya](https://www.twitter.com/arayuzkampanya)

patreon.com/arayuz

[linkedin.com/company/arayüz-kampanyası](https://www.linkedin.com/company/arayüz-kampanyası)